28/11/2019

“Η πνευματική κληρονομιά του Οσίου Σωφρονίου είναι πολύτιμο κειμήλιο για την Ορθοδοξία”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Με περισσή χαρά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου και Έξαρχος Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου κ. Αθηναγόρας και ο περί αυτόν ιερός κλήρος δέχτηκαν την είδηση της αγιοκατατάξεως του Οσίου Γέροντος Σοφρωνίου Ζαχάρωφ.

Η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αποδέχτηκε την εισήγηση της Κανονικής Επιτροπής και κατέγραψε στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας τον Αρχιμανδρίτην Σωφρόνιον Ζαχάρωφ, Καθηγούμενον και κτίτορα της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Τιμίου Προδρόμου, στο Έσσεξ της Αγγλίας, κατά την πρώτη ημέρα της τακτικής της συνεδρίας για τον μήνα Νοέμβριο, την Τετάρτη 27 Νοεμβρίου 2019.

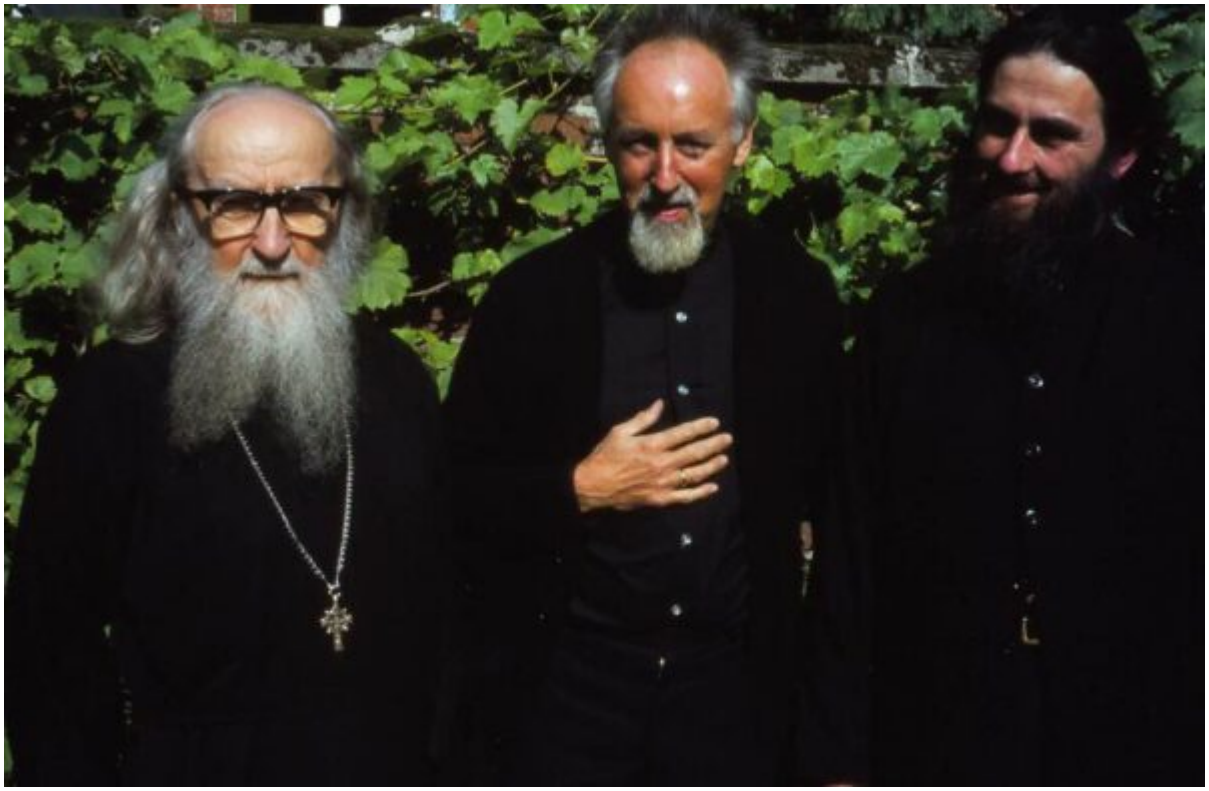

Ο Μητροπολίτης Αθηναγόρας συνδεόταν οικογενειακώς με τον Όσιο Σωφρόνιο από τα νεανικά του χρόνια, όταν ο ιερέας πατέρας του μακαριστός π. Ιγνάτιος Peckstadt, ως εφημέριος και ιερατικώς προϊστάμενος της ενορίας του Αποστόλου Ανδρέου Γάνδης, πραγματοποιούσε προσκυνήματα με την οικογένεια και τους ενορίτες του στο Έσσεξ. Αποκορύφωμα της σχέσεως του Γέροντος Σωφρονίου και της ενορίας του Αγίου Ανδρέου Γάνδης ήταν η επίσκεψή του κατά την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, τον Σεπτέμβριο του 1980, η τέλεση της Θείας Λειτουργίας και η ομιλία του, τα οποία δεν συνήθιζε μακριά από το μοναστήρι του.

Η πνευματική στήριξη του Οσίου Σωφρονίου προς τον νεαρό Yves Peckstadt και μετέπειτα νέο κληρικό Αθηναγόρα, ήταν καθοριστική και πολύ σημαντική για το ξεκίνημα της διακονίας του Σεβασμιωτάτου στους κόλπους της τοπικής Εκκλησίας του Βελγίου. «Η σκέψη και οι ανοιχτοί ορίζοντες του Οσίου Σωφρονίου μπορούν να αποτελέσουν βάση και θεμέλια μια σύγχρονης οπτικής της ποιμαντικής διακονίας και του ορθοδόξου ασκητικού φρονήματος για τον Δυτικό κόσμο και τους κληρικούς που διακονούν το όπου γης Ορθόδοξο ποίμνιο» ανέφερε ο Μητροπολίτης Αθηναγόρας συγκινημένος, αφού κατά την έκτη επέτειο από την εκλογή του, αξιώθηκε ως Συνοδικός Σύνεδρος να συμμετέχει στην επίσημη αναγνώριση της Αγιότητας του Γέροντος.

Παρατίθεται μέρος της εισηγήσεως του Μητροπολίτου Αθηναγόρου προς την Α.Θ.Π. τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και την Αγία και Ιερά Σύνοδο, σχετικά με την εξέταση της Αγιοκατατάξεως του Οσίου Σωφρονίου από την αρμόδια Συνοδική Επιτροπή.

«Ἡ χαρὰ τῆς πασχαλινῆς ταύτης περιόδου εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀγάπης Του διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἡ λάμψις τῆς μεγαλωσύνης καὶ τῆς δόξης Του. Ἡ ἐπιβεβαίωσις αὕτη τῆς φιλανθρωπίας Του μὲ ὁδηγεῖ εἰς μίαν πολὺ σημαντικὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου Ζαχάρωφ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1924, ἀφοῦ μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὁ Κύριος τὸν ἐκάλεσε κοντά Του, ἀφοῦ εἶχε ἤδη προγευθῇ τῆς Χάριτός Του διὰ τῆς ἐμπειρίας τοῦ ἀκτίστου Φωτός. Ἔγραφε σχετικῶς ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος: «Τὸ εἶδα ὡς μίαν ἀκτίνα τῆς θείας αἰωνιότητος εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἦτο ἐμπειρία ἀπεράντου

εἰρήνης καὶ ἀγάπης, ἡ ὁποία διήρκεσε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Διέλυσε τὸ σκότος τοῦ μηδενὸς τοῦ εὑρισκομένου ἐντός μου. Ἀνέστην τόσον ἐγώ, ὅσον καὶ ὁ κόσμος. ῾Η μόνη πραγματικὴ δουλεία εἶναι ἡ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ μόνη πραγματικὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ Ἀνάστασις ἐν Θεῷ».

Προφανῶς τὸ Πάσχα τοῦ 1924 σηματοδοτεῖ μίαν καμπὴν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Γέροντος Σωφρονίου. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως εἶπε χαρακτηριστικῶς: «ἐνεφύσησε εἰς τὴν καρδίαν του μίαν ἔμπνευσιν ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτέ». Τοῦ ἔδωσε «τὴν μεγάλην τόλμην», ἀπαραίτητον διὰ κάθε χριστιανόν. Τοιουτοτρόπως μία νέα ζωὴ ξεκινάει. Βυθίζει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν προσευχήν, «τὴν ζωντανὴν συνάντησιν μετὰ τοῦ δημιουργοῦ μας καὶ τοῦ θείου Του προσώπου». Τὸ 1925 ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος ἔφυγε διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐμόνασε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Δι΄αὐτὸν ὁ μοναχισμὸς ἦτο ἡ οὐρανία ζωὴ ἐπὶ γῆς, ἡ πνευματικὴ καρδία τῆς Ἐκκλησίας. Συντόμως ἔλαβε τὴν Χάριν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, δώρου τοῦ Θεοῦ, συνοδευομένην ὑπὸ ἄλλου δώρου: τῆς μετανοίας. Ἔχων καταστῇ κατοικία τοῦ Θεοῦ, μετεσχηματίσθη διὰ τῆς προσευχῆς εἰς πύρινον στήλην μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διάδοσις τοῦ σωτηρίου εὐαγγελικοῦ μηνύματος καὶ τῆς σοφίας τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν σύγχρονον πραγματικότητα, προσαρμοσμένα εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν. Μὲ τὴν ἁγίαν βιοτήν του, τὰ συγγράματά του καὶ τὴν διδασκαλίαν του ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος, ὡς πολίτης τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, διεμόρφωσε τὸν δυτικὸν ἀνθρωπιστικὸν τρόπον ζωῆς εἰς θεανθρώπινον τρόπον ζωῆς.

Ἔχων μαθητεύσει εἰς τὸν πνευματικόν του πατέρα, Ἅγιον Σιλουανὸν τὸν Ἀθωνίτην, μὲ τὴν ἀφιερωμένην ζωήν του, τὰ συγγράματά του, τὴν διδασκαλίαν του, ἐγένετο μία αὐθεντικὴ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ Ὀρθοπραξίας, ἡ ὁποία ἐπὶ δεκαετίας ἐγένετο σιωπὴ καὶ φωνὴ εἰς τὴν πνευματικὴν ἔρημον τῆς Ἑσπερίας (Δυτικῆς Εὐρώπης). Ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος ἔφθασε εἰς μεγάλα μέτρα ταπεινώσεως, καὶ τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δημοσιεύσῃ τὰς πνευματικὰς ἐμπειρίας του, πρᾶγμα σπάνιον τόσον διὰ τὴν παλαιοτέραν ὅσον καὶ τὴν νεωτέραν πατερικὴν παράδοσιν.

Ἡ πνευματικὴ ταύτη κληρονομία, τὸ πνεῦμα καὶ αἱ διδασκαλίαι τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Σωφρονίου εἶναι ἰδιαιτέρως πολύτιμα δι΄ ἡμᾶς, τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἡ παρουσία του εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐγένετο μοναδικὸ αὐθεντικὸ παράδειγμα προσεγγίσεως μὲ ἄλλας Ὀρθοδόξους Παρουσίας, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλας χριστιανικὰς ὁμολογίας καὶ ἄλλας θρησκείας.

Ἀπὸ οἱανδήποτε πλευρὰν τὴν προσεγγίσουμε, ἡ κατάστασις εἰς τὸν κόσμον μας σήμερα εἶναι ἀπειλητική. Ἡ σημερικὴ κρίσις δὲν εἶναι μόνον οἰκονομική. Ὑποκρύπτεται μία κρίσις γενικωτέρα: πνευματικὴ καὶ ἠθική. Εἰς τὸ Βέλγιον σχεδὸν τρεῖς ἄνθρωποι καθημερινῶς αὐτοκτονοῦν. Οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ μοναξιάν. Ἡ σιωπὴ ἡ ὁποία σκεπάζει αὐτὴν τὴν πραγματικότητα, συνοδεύεται ἀπὸ συζητήσεις περὶ εὐθανασίας. Ὁ ἐθνικισμὸς καὶ ὁ ρατσισμὸς παρουσιάζονται πολὺ ἀπειλητικοί. Ὁ κόσμος σήμερον ἔχει μεγάλας ἐπιτυχίας καὶ πρόοδον εἰς τοὺς τομεῖς τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ παραλλήλως δημιουργεῖ ἀνησυχίας καὶ φόβους. Περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ἔχουν σήμερον ἀνάγκην τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς.

Οἱ χριστιανοὶ καλούμεθα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ συνεισφέρουμε δίδοντες μαρτυρίαν τοῦ προφητικοῦ καὶ σωστικοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου. Οὔτε ἡ οἰκονομικὴ εὐημερία, οὔτε ἡ λογικὴ τῆς τεχνολογίας δύνανται νὰ δώσουν ἀπαντήσεις εἰς τὰ μεγάλα ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἡ ζωή, ὁ θάνατος, ἡ ἀγάπη, τὸ ὡραῖον. Ἐναπόκειται εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ δώσουν τὴν μαρτυρίαν τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, τῆς ἐλπίδος, τῆς Ἀναστάσεως!. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρατηροῦμε μίαν ἀντίφασιν, ἐφ΄ὅσον ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἔμεινεν ἀνέπαφος ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευσιν. Δὲν εἶναι ἡ ἀθεΐα, ἀλλὰ ἡ ἀδιαφορία ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην πρόκλησιν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἡ ἀδιαφορία εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τυποποιήσεως, διότι κάθε ποικιλομορφία θεωρεῖται λανθασμένως ὡς ἀσήμαντος ἢ ἀκόμη καὶ ἀπαράδεκτος. Ἐὰν ὅλα ἔχουν ἀξίαν, τότε τίποτε δὲν εἶναι σημαντικόν. Εἰς τὴν Δύσιν ὁ χριστιανισμὸς ἦτο περισσότερον ἱκανοποιημένος καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκκοσμικεύσεως. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἀνατολήν, μᾶλλον ἡ ἐκκοσμίκευσις ἐθεωρήθη ὡς ἀποκλίνουσα ἐπιρροή. Διὰ τοῦτο ἡ χριστιανικὴ παράδοσις, ὅπως διαφυλάσσεται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι πολύτιμος διὰ τὴν πλήρην κατανόησιν τῆς σχέσεως χριστιανισμοῦ καὶ ἐκκοσμικεύσεως, διὰ τὴν καλυτέραν προσέγγισιν τοῦ προβλήματος.

Ἔχων γνωρίσει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἀείμνηστον Γέροντα Σωφρόνιον καὶ ἐπωφεληθεὶς πολὺ ἐκ τῆς συναναστροφῆς μετ΄αὐτοῦ. Ἀπὸ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960 ἕνας μαθητὴς τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, ὁ ἱερομόναχος Συμεὼν ἐξ Ἑλβετίας, ἐπισκεπτόμενος συχνὰ τὴν οἰκογένειάν μου, μοῦ προέτεινε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ἀείμνηστον Γέροντα Σωφρόνιον. Κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1970 ἐπεσκέφθην διὰ

πρώτην φοράν τὴν Σταυροπηγιακὴν καὶ Πατριαρχικὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν Maldon (Essex) Ἀγγλίας. Συνώδευσα τὸν ἀείμνηστον κατὰ σάρκα πατέρα μου Πρωτοπρεσβύτερον Ignace Peckstadt. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τότε ἦτο μικρὰ καὶ πολὺ ἁπλῆ. Ἡ νοοτροπία ὅμως ἄκρως φιλόξενος καὶ αὐθεντική. Ἐκεῖ ἔζησε καὶ ὁ γνωρίσας τὸν Ἅγιον Σιλουανὸν καὶ συγγράψας τὴν ζωήν του, Γέρων Σωφρόνιος. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη μου συνάντησις μὲ τὸν ἀείμνηστο Γέροντα Σωφρόνιον καὶ εἴχαμε μακρὰν συνομιλίαν εἰς τὸ γραφεῖον του. Ὡμίλησε μαζί μας εἰς τὴν γαλλικήν. Ἔκτοτε ἐπισκέπτομαι τὴν Ἱερὰν Μονὴν πολὺ συχνά. Σχεδὸν κάθε χρόνο. Ἦτο τὸ πλησιέστερο ὀρθόδοξο μοναστῆρι δι΄ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ Βελγίου.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου συνεδέθημεν στενῶς μὲ τὴν Σταυροπηγιακὴν καὶ Πατριαρχικὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν Maldon (Essex). Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Γάνδης ἤρχισε μία τακτικὴ ἐπίσκεψις τῶν ἐνοριτῶν ταύτης πρὸς τὸν ἀείμνηστον Γέροντα Σωφρόνιον. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς συναντήσεις τῶν Ὀρθοδόξων νέων τοῦ Βελγίου, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο δύο φοράς τὸν χρόνο, εἴχαμε ἕναν μοναχὸ τῆς συνοδείας τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Σωφρονίου διὰ τὰς διαλέξεις καὶ συζητήσεις. Μετὰ τὸν ἱερομόναχον Συμεών, ἦτο ὁ ἱερομόναχος Ραφαὴλ Νόϊτσα (υἱὸς ἑνὸς τῶν μεγαλυτέρων Ρουμάνων φιλοσόφων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος). Ὁ π. Ραφαὴλ ἦτο ἐξαιρετικὸς ἐμψυχωτὴς διὰ τοὺς νέους,

ἀγγίξας τὰς πλέον εὐαισθήτους χορδὰς τῶν ψυχῶν των, μὲ ἀποτέλεσμα μάλιστα νὰ γίνουν ἀρκετοὶ κληρικοὶ ἐν συνεχείᾳ. Ὅτε ἀπεσύρθη εἰς τὰ Καρπάθια, ἄλλοι μοναχοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης ἀνέλαβον τὴν καθοδήγησιν τῶν νέων ὡς κατάλληλοι ὁμιληταί.

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἱστορίας τῆς μικρῆς Ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Γάνδης – ἐκτὸς τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος τὸ ἔτος 1994 – ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Σωφρονίου, πραγματοποιηθεῖσα τὴν 13ην καὶ 14ην Σεπτεμβρίου 1980. Ὁ ἀείμνηστος Γέρων κατ΄αὐτὴν συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Κυρίλλου. Προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας. Ἦτο ἀπὸ τὰς ὀλίγας φορὰς κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἀείμνηστος Γέρων ἐλειτούργησε ἐκτὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς του. Ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀναφερόμενος εἰς τὴν σημασίαν τῆς Θείας Λειτουργίας διὰ τὴν ζωήν μας, εἶπε μάλιστα χαρακτηριστικῶς : «Μόνον ἡ Θεία Λειτουργία δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν πίστιν μας βιωματικήν. Δέον ὅπως τὴν τελοῦμε συνεχῶς, ὥστε νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ πραγματικῶς».

Ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος ἦτο μία ἰσχυρὰ προσωπικότης, γνωρίζων πολὺ καλῶς τὶ ἔκανε καὶ τὶ ἐπεθύμει. Εἶχε πολλὰς ἀρετάς. Ἡ περισσότερον ἐντυπωσιακὴ ἦτο ἡ ἀκόλουθος. Εἰς τὰς συναντήσεις του μὲ τοὺς ἀνθρώπους, κυρίως μάλιστα εἰς τὴν πρώτην τοιαύτην, προσεπάθει νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν συνομιλητήν του ὅτι εἶναι πρόσωπον μοναδικόν. Ἀργότερον ἀντελήφθην ὅτι εἶχε ἀπέραντον σεβασμὸν εἰς τὴν καρδίαν του πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς πλέον διαφορετικοὺς ἐξωτερικῶς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ διαφορετικῶν ἀντιλήψεων. Μὲ τὸν σεβασμόν τοῦτον ἐδημιούργει τὴν σχέσιν μὲ τὸν συνάνθρωπον, ἀφήνων τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἄλλον, ἐφ΄ὅσον τὸ ἐπεθύμει, νὰ γίνῃ πνευματικόν του τέκνον, καὶ τότε ὁ ἄλλος ἤνοιγε τὴν καρδίαν του. Ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος ὡς ἔμπειρος πνευματικὸς εἶχε τὴν τέχνην νὰ φέρῃ εἰρήνην καὶ τάξιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πνευματικῶν του τέκνων, συμβουλεύων διὰ τῶν πνευματικῶν νόμων τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεώς μας τὴν μετατροπὴν τῶν ψυχῶν εἰς εὔφορον γῆν.

Εἶχε τὴν αἴσθησιν τοῦ χιοῦμορ ἀνεπτυγμένην. Ἔκανε λογοπαίγνια μὲ τὰς λέξεις, ἰδίως εἰς τὴν Ἑλληνικήν. Τὸ χιοῦμορ του ἦτο μαρτυρία τῆς αὐθεντικότητός του. Ὁ πόνος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας, ὅπου εἶναι καὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης (τοῦ ἀοράτου πολέμου).

Ὅτε ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος μᾶς ἐπεσκέφθη εἰς Γάνδην, εἰς συνάντησιν βραδυνὴν τὸν παρεκάλεσαν νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ζωήν του εἰς τὸν Ἄθωνα, ἰδιαιτέρως μάλιστα τὴν συναναστροφήν του μὲ τὸν Ἅγιον Σιλουανόν. Μὲ πολὺ ἁπλῆν γλῶσσαν ἀπήντησε εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ σαφὲς εἰς τοὺς νέους ὅτι Ἅγιος δὲν εἶναι κάποιος ὁ ὁποῖος ἔφθασε εἰς ὕψη ἠθικῆς

καὶ προσευχῆς, καθ΄ὅσον ἡ νηστεία καὶ αἱ προσευχαὶ μεγάλης διαρκείας ἔκαναν καὶ Φαρισαίους. Οἱ Ἅγιοι, εἶπε, εἶναι οἱ φέροντες τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

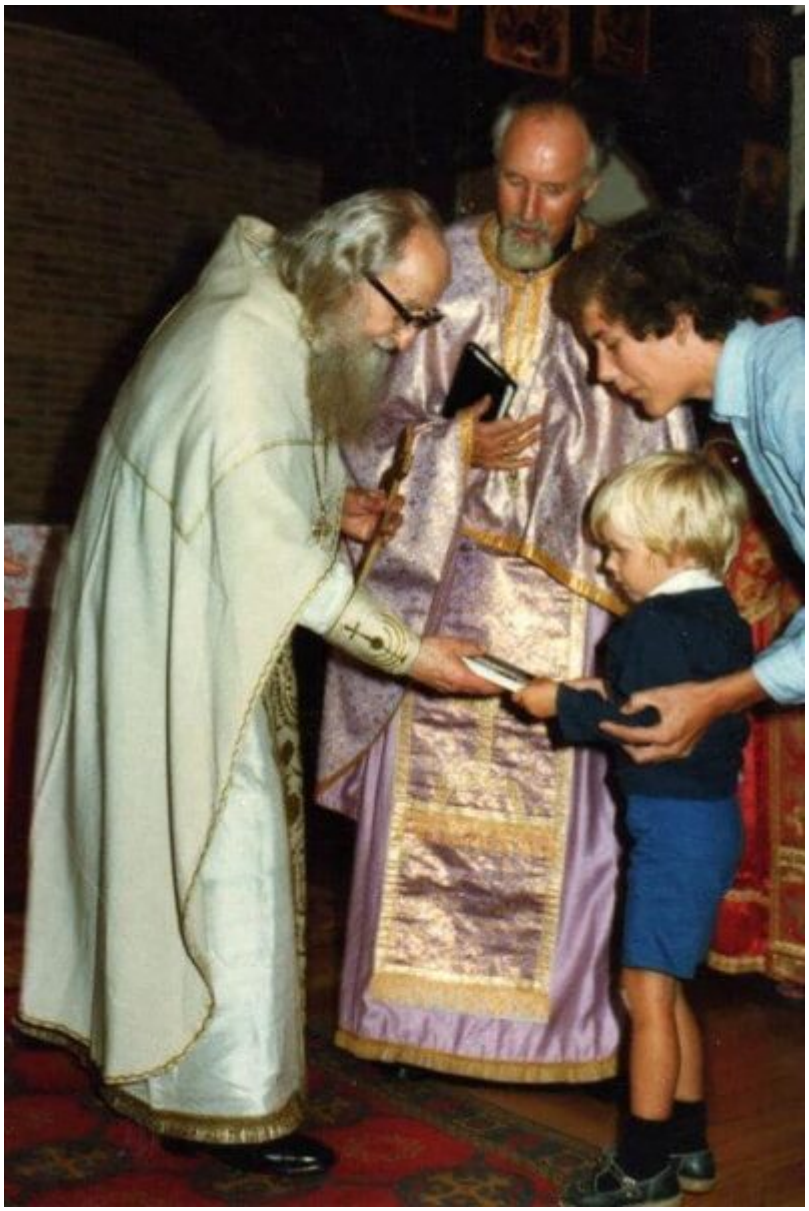

Ἡ πνευματικὴ κληρονομία τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Σωφρονίου, Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου, καὶ ἡ ἀποκτηθεῖσα ἐμπειρία του μὲ τὴν ἰδικήν του πνευματικὴν πορείαν, συνιστᾶ τὸ κέντρον βαρύτητος τῆς πνευματικῆς του κληρονομίας ποὺ μᾶς ἄφησε. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν του, ἦτο ὁ ἴδιος φορεὺς μιᾶς ἰδιαιτέρας γνώσεως, ἐμπειρικῆς. Ἀναφέρει ὅτι ὅλα εἶναι καινούργια. Δέον ὅπως γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀλλοιωθῇ, καὶ δύναται νὰ μεταμορφωθῇ παρὰ τὴν ἀναξιότητά του. Ὁ Χάϊντεγκερ ἔλεγε δι΄ αὐτὴν τὴν μορφὴν γνώσεως ὅτι μεταξὺ γνώσεως μέσῳ τῆς ἐμπειρίας ἤ γνώσεως μέσῳ ἀποδοχῆς, ἡ ἰδία ἔντασις κυριαρχεῖ μεταξὺ «ὑπάρξεως» καὶ «μὴ ὑπάρξεως». Σημαίνει τὴν ἰδίαν γνῶσιν ὅπως μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Εἶναι τὸ Πάσχα! Ναὶ εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γνώσεως ταύτης γίνεται συνάντησις μὲ τὸν ζωντανὸ Θεό. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ

ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος ἀποκαλεῖ τὴν κατάστασιν τῆς Χάριτος: Πάσχα. Πρόκειται διὰ τὴν πνευματικήν μας Ἀνάστασιν! Δι΄ αὐτὴν τὴν γνῶσιν ὡμίλησε, καὶ αὐτὴν ἐδίδαξε. Κάθε ἰδέα του, κάθε λέξη του ἦτο ἐμπνευσμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς γνώσεως, καὶ προέκυψε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἡ ἁγιοκατάταξις τοῦ Γέροντος Σωφρονίου εἶναι ἐπιθυμητή, διότι, διὰ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ ἀείμνηστος Γέρων Σωφρόνιος εἶναι ὁ μάρτυς τοῦ φωτός (Ἰωάν. 1, 7-8) ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ χαοτικοῦ κόσμου μας.

Εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσίν μας καλοῦμε Ἁγίους μόνον ὅσους ἔχουν λάβει ἐπισήμως τὸν τίτλον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ἡ χορήγησις τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ τίτλου, τῆς ἁγιοκατατάξεως, δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἐπιβεβαίωσιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑφισταμένης εὐλαβείας καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἕναν πιστόν, ὁ ὁποῖος ἐβίωσε καὶ ἐφήρμοσε μὲ ἰδιαιτέραν πιστότητα τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγάς. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μία τοιαύτη λαϊκὴ ἀφοσίωσις ὑφίσταται εἰς τὰς καρδίας πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν τὸν ἀείμνηστον Γέροντα Σωφρόνιον.

Ἡ ἁγιοκατάταξις τοῦ νέου αὐτοῦ Ὁσίου θὰ ἔχῃ λίαν θετικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸν ρόλον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ. Ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔλεγε: «Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησίας μας δὲν δύναται νὰ ἀποκρύψῃ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Παραδόσεώς της, ἀλλὰ δέον ὅπως τὰ προτείνῃ εἰς τὸν κόσμον μὲ πνεῦμα ταπεινῆς διακονίας μὲ στόχον τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου ἐν Χριστῷ».